

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy należy uznać, że zgłaszający działa w złej wierze, jeżeli zgłasza on znak towarowy w celu uniemożliwienia dalszego używania znaku przez konkurenta, chociaż w momencie dokonywania zgłoszenia wie lub powinien wiedzieć, że konkurent poprzez używanie identycznego lub podobnego znaku na oznaczenie identycznych lub do złudzenia podobnych towarów lub usług nabył już „dorobek o znacznej wartości”?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie:

Czy należy zaprzeczyć istnieniu złej wiary, jeżeli znak zgłaszającego jest już powszechnie znany a tym samym uzyskał prawo do ochrony przed nieuczciwą konkurencją?

(¹) Dz.U. L 11, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-530/07)

(2008/C 37/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i G. Braga da Gruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- a) stwierdzenie, że nie zapewniwszy, aby aglomeracje Angra do Heroísmo, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Côte d’Aveiro, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Real de Santo António, Viana do Castelo — miasto, Vila Real posiadały systemy zbierania ścieków komunalnych spełniające wymogi art. 3 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (¹) oraz
- b) stwierdzenie, że nie poddając ścieków komunalnych z aglomeracji Alto Nabão, Alverca, Bacia do Rio Uima (Fiães de S. Jorge), Carvoeiro, Costa da Caparica/Trafaria, Côte d’Aveiro, Côte Ouest, Covilhã, Espinho/Feira, Fátima, Fundão/Alcaria, Lisbonne, Matosinhos, Milfontes, Moledo/Âncora/Alife, Nazaré/Famalicão, Pedrógão Grande, Ponta Delgada, Ponte de Lima, Póvoa de Varzim/Vila do Conde, Santa Cita, Vila Nova de Gaia/teren y położone na północny-wschód od rzeki Douro, Vila Real de

Santo António, Viana do Castelo — miasto, Vila Franca de Xira, Vila Real wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu zgodnie z art. 4 wymienionej dyrektywy,

Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 i 4 wyżej wymienionej dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych.

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obowiązkiem państw członkowskich było zapewnienie by wszystkie aglomeracje, o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) ponad 15 000 najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r., a aglomeracji o RLM między 2 000 a 15 000, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. zostały wyposażone w systemy zbierania ścieków.

Po drugie art. 4 dyrektywy stanowi, że:

„1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddane wtórnemu oczyszczaniu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu w następujących okresach:

- najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o RLM ponad 15 000,
- najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji o RLM 10 000-15 000,
- najpóźniej do dnia 31 grudnia 2005 r. w odniesieniu do zrzutów do wód słodkich i estuariów, z aglomeracji o RLM 2 000-10 000.

[...]”.

(¹) Dz.U. L 135, str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 29 listopada 2007 r. — Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft przeciwko LIBRO Handelsgesellschaft mbH

(Sprawa C-531/07)

(2008/C 37/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft

Strona pozwana: LIBRO Handelsgesellschaft mbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 28 WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on *sam w sobie* na przeszkodzie stosowaniu krajowych przepisów, które zobowiązują jedynie importerów niemieckojęzycznych książek do ustalenia i podania do wiadomości ceny sprzedaży wiążącej sprzedawców końcowych w odniesieniu do książek przywożonych do Austrii, przy czym importer nie może zejść poniżej ceny detalicznej ustalonej lub zalecanej przez wydawcę dla kraju wydania albo ceny detalicznej zalecanej dla Austrii przez wydawcę mającego siedzibę poza państwem będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), pomniejszonej o zawarty w niej podatek obrotowy, jednakże istnieje wyjątek dla przypadku, w którym importer kupujący w państwie będącym stroną porozumienia EOG po niższej cenie zakupu różniącej się od zwyczajowej ceny zakupu może zejść poniżej ceny ustalonej lub zalecanej przez wydawcę dla kraju wydania — w przypadku reimportu: ceny ustalonej przez krajowego wydawcę — w stosunku do uzyskanej przewagi handlowej?

2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie przedstawione w pkt 1:

Czy sprzeczna z art. 28 WE — w każdym razie także z powodu zasad sprzedaży naruszających swobodę przepływu towarów — krajowa ustawowa regulacja cen książek wskazana w pkt 1, której cel jest opisany ogólnie z koniecznym wzięciem pod uwagę „pozycji książek jako dobra kultury, interes[ów] konsumentów w odpowiednich cenach książek oraz gospodarcz[ych] czynnik[ów] handlu książkami”, jest sama w sobie uzasadniona zgodnie z art. 30 WE albo z art. 151 WE na przykład na tle interesu ogólnego w promowaniu produkcji książek, różnorodności tytułów po regulowanych cenach i wielości księgarzy — pomimo braku empirycznych danych, które mogłyby dowieść, że środek w postaci ustawowej regulacji cen książek jest odpowiedni do osiągnięcia zamierzonych przez nią celów?

3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie przedstawione w pkt 1:

Czy krajowa ustawowa regulacja cen książek wskazana w pkt 1 jest zgodna z art. 3 ust. 1 lit. g) WE, art. 10 WE i art. 81 WE, jakkolwiek nawiązała ona płynnie pod względem czasowym i rzeczowym do wcześniejszego umownego związania księgarzy cenami ustalonymi przez wydawców na produkty wydawnicze (Sammelreverssystem 1993) i zastąpiła ten umowny system?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 29 listopada 2007 r. — Falco Privatstiftung i Thomas Rabitsch przeciwko Giseli Weller-Lindhorst

(Sprawa C-533/07)

(2008/C 37/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch

Strona pozwana: Gisela Weller-Lindhorst

Pytania prejudycjalne

1. Czy umowa, w ramach której właściciel prawa własności intelektualnej przyznaje drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa (umowa licencyjna), stanowi umowę o „świadczeniu usług” w rozumieniu art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (rozporządzenie w sprawie jurysdykcji) (1)?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2.1. Czy miejscem świadczenia usługi jest każde miejsce w państwie członkowskim, w którym zgodnie z umową ma następować korzystanie z prawa i tam też faktycznie się z niego korzysta?

2.2. Czy też świadczenie usługi następuje w miejscu zamieszkania licencjodawcy bądź w miejscu sprawowania przez zarządu?

2.3. Czy sąd, którego właściwość zostanie ustalona poprzez udzielenie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2.1 lub 2.2, może orzekać również w przedmiocie opłat licencyjnych wynikających z korzystania z prawa w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lub pytanie 2.1 oraz pytanie 2.2: Czy jurysdykcję w sprawach dotyczących zapłaty opłaty licencyjnej wynikającą z art. 5 pkt 1 lit. a) i c) rozporządzenia w sprawie jurysdykcji należy nadal oceniać w świetle zasad, które wynikają z orzecznictwa Trybunału w przedmiocie art. 5 pkt 1 Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Konwencja brukselska)?

(1) Dz.U. L 12, str. 1.